

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 17Csp/74/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119205398
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2020:3119205398.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v spore žalobcov: 1. P. et U. R. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z., 2. U. Y. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. Z. XXXX, proti žalovanej: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom v Bratislave, ul. Mlynské Nivy 1, IČO: 31320155, zastúpený zástupcom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pajštúnska 5, o určenie neplatnosti právnych úkonov, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti o určenie neplatnosti Zmluvy o poskytnutí úveru "HypoPôžička" číslo U 19983-08 z a s t a v u j e.

II. Súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalovanej súd priznáva proti žalobcom v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Dňa 28.06.2019 bola Okresnému súdu Trenčín doručená žaloba žalobcov, ktorou sa domáhali určenia neplatnosti Zmluvy o poskytnutí úveru "HypoPôžička" číslo U XXXXX-XX zo dňa 02.12.2008 a Zmluvy o poskytnutí úveru "HypoPôžička" číslo U XXXXX-XX zo dňa 02.09.2009, ktoré uzatvorili sporové strany.

2.1 Túto žalobu odôvodnili žalobcovia tým, že dňa 02.12.2008 uzatvorili so žalovanou typovú zmluvu - Zmluvu o poskytnutí úveru, vedenú pod č. U 19983-08, ktorej neoddeliteľnou prílohou boli obchodné podmienky poisťného krytia a poistenia. Žalovaná v časti A základných podmienok Úveru vo výške: 312.261,96 Sk/10.365,20 eur uviedla, že táto bude prevedená na osobný účet Klienta číslo: XXXXXXXXXXX/XXXX, kde mesačná anuitná splátka: 7.990 Sk (265,22 eur) z toho poisťné je 472 Sk (15,67 eur) s lehotou splatnosti: 204 kalendárnych mesiacov od poskytnutia Úveru a počet anuitných splátok: 204, ročnou úrokovou sadzbou: 7,70 % p.a., kde výška úroku z omeškania je uvedená v Cenníku. V časti B Úveru vo výške: 9.950 Sk (330,28 eur) uviedla, že bude prevedená na účet Consumer Finance Holding, a.s. (ďalej aj „CFH“) číslo: XXX XXX XXXX/XXXX, časť C; časť istiny určená na úhradu Pohľadávky/Pohľadávok banky voči Klientovi zo Zmluvy č. XXXX vo výške XXX.XXX,XX Sk (17.517,69 eur) bude prevedená na účet číslo 4025134521/0200. Celková výška Úveru: 849.950 Sk (28.213,17 eur) s ročnou percentuálnou mierou nákladov: 8,24 %. Celkové náklady Dižníka (budúca hodnota spotrebného úveru) 1.533.672 Sk (50.908,58 eur), z toho výška istiny je 840.000 Sk (27.882,89 eur) a výška úrokov s poplatkami 693.672 Sk (23.025,69 eur). Priemerná hodnota RPMN: 8,61 %.

2.2 Ďalej žalobcovia poukazujú na nekalé podmienky žalovanej uvedené v čl. I, bod. 2) a 3), kde pri splnení počtu splátok 204 x 265,22 eur mesačne = 54.104,88 eur, čo je viac ako 5 násobok zapožičanej sumy 10.365,20 eur a mylne signalizovaná žalovanou vo výške 28.2013,17 eur. Žalobcovia poukazujú

na nekalé praktiky žalovanej uvedené v čl. I bod 2), 3), kde žalovaná delí poskytnutý úver na rôzne časti, neposkytuje ho žalobcom v celosti, odvoláva sa na „Cenník“ mimo zmluvy, nešpecifikuje taxatívne údaje. Týmto stavia žalobcov do zjavnej nevýhodnosti a nerovnováhy voči žalovanej - nekalé zmluvné podmienky. Napadnutá vec žalobným návrhom je spotrebiteľská zmluva a teda sa na ňu vzťahujú podmienky v zmysle Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských zmluvách. Zmluva má právne vady v rozpore s § 53 ods. 1), ods. 4 písm. b), ods. 5, ods. 6, ods. 7 Občianskeho zákonníka. Neoddeliteľnou súčasťou tejto Zmluvy sú Obchodné podmienky, ktoré sú spracované v rozpore s § 53c Občianskeho zákonníka, spracované iným písmom ako zmluva, čím zo zákona (ex offa) je táto zmluva neplatná.

2.3 K druhej z napadnutých spotrebiteľských zmlúv uviedli, že dňa 02.09.2009 uzatvorili so žalovanou typovú zmluvu - Zmluvu o poskytnutí úveru č. U 22872/09, ktorej neoddeliteľnou prílohou boli obchodné podmienky a poisťného krytia. Žalovaná v časti A základných podmienok úveru uviedla, že úver je vo výške: 511.133,08 Sk (16.966,51 eur) a táto suma bude prevedená na osobný účet Klienta Číslo: 2440089159/0200. Mesačná anuitná splátka: 424,50 eur, z toho poisťné je 25,09 eur. Počet anuitných plátok: 192 kalendárnych mesiacov od poskytnutia. Ročná úroková sadzba: 7,20 % p.a. (platná ku dňu schválenia Úveru), čerpanie Úveru jednorazovo. Výška úroku z omeškania uvedená v Cenníku. V časti B Úveru vo výške: 442 eur bude prevedená na účet Consumer Finance Holding, a.s. (ďalej aj „CFH“) číslo: XXXXXXXXXXX/XXXX, úhrada výdavkov - nákladov CFH súvisiacich s poskytnutím Úveru vynaložených na tento účel CFH, kde je časť istiny určená na úhradu Pohľadávky/Pohľadávok: banky voči Klientovi Zmluvy č. XXXXX vo výške 27.783,49 eur bude prevedená na účet číslo XXXXXXXXXXX/XXXX. Celková výška Úveru: 45.192 eur, ročná percentuálna miera nákladov: 7,70 %. Celkové náklady Dlžníka (budúca hodnota spotrebného úveru) 76.686,72 eur, z toho výška istiny je 44.750 eur a výška úrokov s poplatkami 31.936,72 eur. Priemerná hodnota RPMN: 6,21 %.

2.4 Ďalej žalobcovia poukazujú na nekalé podmienky uvedené v čl. II, bod. 2) a 3) kde pri splnení počtu splátok 192 x 424,50 eur mesačne = 81.904 eur, čo je viac ako 4 násobok zapožičanej sumy. (16.966,51 eur) nekorešponduje ani žalovanou uvádzaná celková výška úveru v sume 45.192 eur, ktorá je 81.504 eur. Žalobcovia poukazujú na nekalé praktiky žalovanej uvedené v čl. II bod 2), 3), kde žalovaná delí poskytnutý úver na rôzne časti neposkytuje ho žalobcom v celosti, odvoláva sa na „Cenník“ mimo zmluvy, nešpecifikuje taxatívne údaje. Týmto stavia žalobcov do zjavnej nevýhodnosti a nerovnováhy voči žalovanej. Napadnutá vec žalobným návrhom je spotrebiteľská zmluva a teda sa na ňu vzťahujú podmienky v zmysle Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských zmluvách. Zmluva má právne vady v rozpore s § 53 ods. 1), ods. 4 písm. b), ods. 5, ods. 6, ods. 7 Občianskeho zákonníka. Neoddeliteľnou súčasťou tejto Zmluvy sú Obchodné podmienky, ktoré sú spracované v rozpore s § 53c Občianskeho zákonníka, spracované iným písmom ako zmluva, čím zo zákona (ex offa) je táto zmluva neplatná.

2.5 Žalobcovia poukazujú na to, že ako spotrebiteľia sa v porovnaní s dodávateľom - žalovanou nachádzajú v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti, a táto situácia ich vedie k prístúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Aj v predmetnom prípade žalobcovia nemali možnosť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy ovplyvniť, nakoľko jej súčasťou sú aj zmluvné dojednania. Obsah rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený. Len veľmi ťažko možno predpokladať, že si spotrebiteľ bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej doložky nesie. Úver je zjavne nevýhodný, sumy uvedené žalovaným sú iné aká je skutočnosť. Sú úžernícke v konečnej požadovanej sume a v rozpore so zákonom. Keďže zmyslom, cieľom a účelom právnych noriem týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa je poskytnúť spotrebiteľom minimálne takú úroveň ochrany, aká je stanovená smernicou 93/13/EHS, tak aj vnútroštátny súd (Rozhodcovský aj všeobecný) je povinný vykladať predmetné ustanovenia smernice a vnútroštátneho práva tak, aby bol dosiahnutý výsledok stanovený predmetnou smernicou. Teda svoj o neprimeranej povahe predmetnej rozhodcovskej doložky opierajú aj o stanovisko Súdneho dvora (ES) vo veci C-243/08 zo dňa 04.06.2009 Pannon GSM Zít proti Erzsébet Sustikné Gyórfi bod 40, v ktorom Súdny dvor konštatuje, že vopred stanovená podmienka v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle smernice (93/13/ES), ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť z hľadiska smernice 93/13/EHS kvalifikovaná ako nekalá. Žalobcovia dospeli k názoru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v

predmetnej spotrebiteľskej zmluve je neprímeranou podmienkou, spotrebiteľ ňou nie viazaný a táto je v rozpore príslušnými ustanoveniami najmä § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj v rozpore s ustanoveniami smernice 93/13/EHS.

2.6 Ďalej žalobcovia v článku V žaloby citujú zo zákona o spotrebiteľských úveroch, Občianskeho zákonníka a Zmluvy o fungovaní EÚ. Záverom poukázali na to, že tunajší súd právoplatným rozsudkom sp. zn. 21C/334/2015 s rovnakými žalobcami aj žalovanou vo veci neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy pod č. U 19983-08 zo dňa 02.12.2008 s navýšením čiastky Zmluvou č. U-22872-09 zo dňa 02.09.2009 v celkovej výške istiny 81.504 eur s príslušenstvom, zamietol žalobu žalobcov z dôvodu nedôvodnosti návrhu ako aj späťvzatím žaloby žalobcom v 2. rade, čím bol narušený stav okruhu účastníkov do právoplatného rozhodnutia o žalobe, kde stav okruhu účastníkov musí trvať do ukončenia sporu rozhodnutím súdu. Konaním žalobcu v 2. rade bola stratená aktívna vecná legitímácia oboch účastníkov. Podaná žaloba s úplným okruhom účastníkov dáva procesný predpoklad iného rozhodnutia súdu.

2.7 V priebehu konania, a to podaním zo dňa 07.10.2019 vzali žalobcovia žalobu späť v časti týkajúcej sa neplatnosti Zmluvy o poskytnutí úveru "HypoPôžička" číslo U 19983-08 zo dňa 02.12.2008. Aj keď toto čiastočné späťvzatie označili ako zmenu petitu, podľa jeho obsahu ide o späťvzatie časti žaloby.

3.1 Na doručení žalobu reagovala žalovaná tak, že udelila na svoje zastupovanie v konaní plnú moc advokátovi, ktorý sa písomným vyjadrením zo dňa 16.08.2019 vyjadril k žalobe. V ňom uviedol to, že si v úvode svojho vyjadrenia dovoľuje poukázať na skutočnosť, že žalobcovia podali totožnú žalobu na Okresnom súde Trenčín už v roku 2015; súdom bolo konanie vedené pod sp. zn. 21C/334/2015. Konanie bolo skončené zastavením konania voči žalobcovi v 2. rade z dôvodu späťvzatia a vo zvyšku zamietnutím žaloby. Ako dôvod zamietnutia žaloby súd v odôvodnení rozsudku zo dňa 10.05.2018 č. k. 21C/334/2015-96 uvádza okrem konštatovania absencie vecnej legitímácie na strane žalobcov aj skutočnosť, že žalobcovia v konaní nepreukázali naliehavý právny záujem na požadovanom určení a „možno konštatovať, že pri posudzovaní celkového obsahu týchto zmlúv neboli zistené konkrétne dôvody, pre ktoré by tieto úverové zmluvy boli neplatné“. Žalovaná preto z opatrnosti poukazuje na prekážku res iudicata.

3.2 Ďalej žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že žalovaná ako veriteľ uzatvorila so žalobcami ako dlžníkmi dňa 02.12.2008 Zmluvu o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ č. U XXXXX-XX (ďalej aj ako „Úverová zmluva 1“), na základe ktorej bola žalobcom poskytnutá celková výška úveru v sume 28.213,17 EUR, ktorú sumu úveru spolu s príslušenstvom (v podobe napr. úrokov) sa žalobcovia zaviazali podpisom danej zmluvy vrátiť v pravidelných 204 mesačných splátkach. Následne žalovaná ako veriteľ uzatvorila so žalobcami ako dlžníkmi dňa 02.09.2009 aj Zmluvu o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ č. U XXXXX-XX (ďalej aj ako „Úverová zmluva 2“ alebo „zmluva“), na základe ktorej bola žalobcom poskytnutá celková výška úveru v sume 45.192,- eur, ktorú sa žalobcovia zaviazali podpisom danej zmluvy vrátiť v pravidelných 192 mesačných splátkach. Ako je zrejmé z článku 2 Úverovej zmluvy 2, na základe dohody zmluvných strán bol dlh žalobcov plynúci z Úverovej zmluvy 1 vyplatený peňažnými prostriedkami poskytnutými na základe Úverovej zmluvy 2 (viď časť C úveru v článku 2 Úverovej zmluvy 2; tzv. refinancovanie/reúverovanie). Z uvedeného je zrejmé, že dlh žalobcov plynúci z Úverovej zmluvy 1 zanikol jeho splnením (vyplatením) cez Úverovú zmluvu 2. Ak zanikol dlh, zjednodušene povedané zanikla i samotná Úverová zmluva 1. Pokiaľ sa teda žalobcovia prostredníctvom svojej žaloby domáhajú či už úplného alebo čiastočného určenia neplatnosti Úverovej zmluvy 1, domáhajú sa určenia neplatnosti už v roku 2009 zaniknutej zmluvy - na takom určení prirodzene nemôžu mať žalobcovia žiaden záujem, a už vôbec nie naliehavý, daná zmluva totiž „už neexistuje“. V danej časti je preto žaloba neopodstatnená a bez potreby bližšieho skúmania odsúdená na neúspech. S ohľadom na uvedené sa v ďalšom texte tohto vyjadrenia k žalobe v podstate venuje už len tej časti žaloby, ktorou žalobcovia napádajú existujúcu Úverovú zmluvu 2. Žalovaná dáva ako prvé do pozornosti súdu skutočnosť, že do dnešného dňa nebola splatená ani istina poskytnutého úveru. Vyriešiť otázku prípadnú výšku pohľadávky veriteľa, možno len v konaní o návrhu na plnenie, nie v konaní o určení neplatnosti zmluvy; v konaní na plnenie sa totiž platnosť zmluvy posudzuje ako prejudiciálna otázka vo vzťahu k veci samej. Samotné konanie o určení totiž nie je spôsobilé odstrániť stav právnej neistoty a zákonite ho musí nasledovať i konanie na plnenie. Naliehavý právny záujem na určení neplatnosti Úverovej zmluvy 2 tak u žalobcov teda nie je daný.

3.3 Žalobcovia v podanej žalobe poukazujú na údajné „nekalé podmienky“ Úverovej zmluvy 2, keďže splatená suma by vo výsledku údajne viac ako štvornásobne prevyšovala zapožičanú sumu. Žalovaná dáva do pozornosti, že žalobcom bol poskytnutý úver vo výške 45.192,- eur a nie 16.966,51 eur ako nesprávne konštatujú. Úver bol poskytnutý v časti A úveru v sume 16.966,51 eur na účet klienta, v časti B úveru vo výške 442 eur a v časti C v sume 27.783,49 eur na splatenie pohľadávky žalovanej z Úverovej zmluvy č. 1. Žalovanej nie je zrejmé, akým spôsobom má byť presné zadefinovanie účelu úveru nekalou obchodnou praktikou ako konštatujú žalobcovia. Žalobcovia sa v podanej žalobe odvolávajú aj na ust. § 53 Občianskeho zákonníka a žalovaná z toho vyvodila, že vyzývajú súd, aby sám preskúmal neprijateľnosť zmluvných podmienok v Úverovej zmluve 2. V prvom rade sú žalobcovia povinní v rámci opisu rozhodujúcich skutočností tvrdiť, ktoré zmluvné podmienky sú podľa nich neprijateľné, z akého dôvodu, a aký súvis majú s predmetom konania, nestačí teda len všeobecne konštatovať, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Pokiaľ by sa chceli žalobcovia domáhať len vyslovenia neprijateľnosti nimi označených zmluvných podmienok (hoci v tomto prípade ich žalobcovia neoznačili), resp. nekalých obchodných praktík nezávisle od okolností konkrétneho prípadu, jednalo by sa o konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach v zmysle § 301 Csp. V takomto konaní by však neboli oprávnený podať žalobu, nakoľko takúto žalobu môže v zmysle § 302 Csp podať len právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa a orgán dohľadu podľa osobitného predpisu. Pokiaľ ide o ust. § 53c Občianskeho zákonníka, žalovaná uvádza, že predmetné ustanovenie zákona nebolo v čase uzavretia Úverovej zmluvy 2 účinné. Zároveň žalovaná uvádza, že Úverová zmluva 2 je vyňatá spod pôsobnosti zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ktorý v § 1 ods. 2 písm. e) uvádza, že zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru do 200 EUR a nad 20 000 EUR; ak je na rovnaký účel uzavretých viac zmlúv o spotrebiteľskom úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver.

4.1 Na vyjadrenie žalovanej k žalobe reagovali žalobcovia replikou zo dňa 07.10.2019. V nej predovšetkým zobrali žalobu čiastočne späť, ako vyplýva už z vyššie uvádzaného bodu 2.7 tohto odôvodnenia.

4.2 Takisto v replike uviedli, že nesúhlasia s prekážkou tzv. res iudicata ani s tvrdením žalovanej o nedostatku naliehavého právneho záujmu na podanej žalobe. Súhlasia s tvrdením žalovanej, že z úverovej zmluvy 2 nebola splatená ani istina úveru. Aj napriek opačnému názoru sporových strán k platnosti alebo neplatnosti úveru, žalobcovia vyšli voči žalovanej v ústrety v tom, že navrhovali možnosti splátkového kalendára a to pred rozhodnutím vo veci samej (konanie pod sp. zn. 21C/334/2015), reakcia žalovanej bola exekučná činnosť. Z uvedených dôvodov bola podaná táto žaloba s dôraznejším spochybnením platnosti zmluvy samotnej pre jej rozpory s Obč. zákonníkom a zákona pre ochranu spotrebiteľov, žalobcovia vystupujú ako spotrebiteľia a nie podnikatelia. V napadnutej veci bola uzatvorená len jedna platná zmluva, kumuláciou zmluvy 1 do Zmluvy 2, ktorá síce bola nad 20.000 eur, ale v dikcii zákona, ktorý sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru. Zrušenie predtým uzavretej zmluvy a ponechanie v platnosti len novej zmluvy preukazuje, že nie je splnená dikcia viacerých zmlúv. V ostatnej časti repliky žalobcovia znovu opakujú skutočnosti uvádzané v žalobe.

5.1 Na repliku žalobcov reagovala žalovaná duplikou zo dňa 05.05.2020. Ako podstatné na svoju obranu uviedla, že podľa § 137 písm. d) CSP žalobu o určenie právnej skutočnosti možno podať, ak to vyplýva z osobitného predpisu. V tomto smere je potrebné poukázať na to, že zmluvy a iné právne úkony ich existencia, platnosť či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Nová právna úprava Civilného sporového poriadku pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu (najmä hmotného práva). Žalobu v časti o určenie neplatnosti zmluvy považuje za žalobu na určenie právnej skutočnosti. Podmienkou prípustnosti takejto žaloby je, že možnosť podania takejto žaloby vyplýva z osobitného predpisu. Právna norma obsiahnutá v ust. § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom 01.01.2018 takéto určenie umožňuje (spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou), avšak iba vo vzťahu k spotrebiteľským úverom, čo predmetný úver nie je, keďže podľa § 1 ods. 2 písm. e) zák. č. 258/2001 Z.z. (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy) zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru do 200 EUR a nad 20 000 EUR, preto ust. § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. nie je v danom prípade aplikovateľné.

5.2 Vyjadrenie žalovanej k platnosti Dohody o zrážkach zo mzdy je irelevantné, a preto ho súd ani neuvádza. Žalovaná takisto uviedla aj to, že v súvislosti s navrhovaným petitom poukazuje na zjavnú chybu vo výške tvrdenej poskytnutej istiny pri tejto zmluve. Ako žalovaná uviedla, úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy 2 bol vo výške 45.192,- eur. Istina je množstvo finančných prostriedkov, ktoré si človek požičal a nie suma, ktorú je klient povinný banke vrátiť. Suma 81.504,- eur predstavuje sumu, ktorú žalobcovia zaplatia v prípade riadneho plnenia splátok. Táto suma v sebe zahŕňa okrem istiny aj úroky a aj poplatky za poistenie. Zároveň táto suma očividne nie je 4 násobok poskytnutého úveru, ako tvrdia žalobcovia. Žalobcovia opätovne považujú poskytnutie úveru na rôzne účely za nekalú obchodnú praktiku. Žalovanej však nie je zrejmé, prečo by rozdelenie úveru na niekoľko častí, kedy sa presne špecifikuje účel tej ktorej časti (všetko na žiadosť klienta), má byť nekalou obchodnou praktikou. Napokon z podaného vyjadrenia to ani nie je možné vyvodiť.

6.1 Za účelom rozhodnutia o žalobe súd nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal žalobcov a právneho zástupcu žalovanej. Pojednávanie sa zúčastnila žalobkyňa v 1. rade (aj napriek jej žiadosti o odročenie pojednávania, ktorú súdu doručila 1 deň pred pojednávaním) a právny zástupca žalovanej. Žalobca v 2. rade sa pojednávania nezúčastnil, pričom jeho neúčast' ospravedlnila žalobkyňa v 1. rade z dôvodu jeho pracovnej vyťaženia.

6.2 Žalobkyňa v 1. rade na pojednávaní uviedla, že momentálne nie je pripravená a je v nevýhode, nakoľko nemá žiadne papiere so sebou. Vie, čo je predmetom tohto sporu. Nemá žiadne návrhy na vykonanie dokazovania.

6.3 Právny zástupca žalovanej na pojednávaní uviedol, že žalovaná zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach v tomto konaní. Na doplnenie uvádza, že ako hlavný dôvod zamietnutia žaloby je v danom prípade skutočnosť, že konanie na tunajšom súde sp. zn. 21C/334/2015 súd posudzoval platnosť, resp. neplatnosť predmetnej úverovej zmluvy a prijal záver, že žalobcovia nepreukázali naliehavý právny záujem na takomto určení a takisto nepreukázali žiadne dôvody neplatnosti úverovej zmluvy. Preto je tu daná aj prekážka res iudicata, prečo by mal súd žalobu zamietnuť. Takisto dôvodom na zamietnutie žaloby je to, že žalobcovia len veľmi všeobecne odkazujú na ochranu spotrebiteľa, že zmluva by mala obsahovať nejaké nekonkrétne neprijateľné podmienky. Nič konkrétne však nie je tvrdené, to čo by malo spôsobiť neplatnosť úverovej zmluvy. Do pozornosti súdu dáva aj tú skutočnosť, že pôvodne čerpané dva úvery slúžili v prvom rade na úhradu starých záväzkov žalobcov, celkovo bola poskytnutá suma 73.405,17 eur, pričom doposiaľ uhradili žalobcovia sumu 14.527,61 eur. Celková suma tzv. nového úveru bola 27.331,71 eur. Boli uhradené staré dlžoby a nová istina úveru nebola ani zďaleka uhradená. Toto konanie o neplatnosť úverovej zmluvy je len určitým spôsobom riešenia zlej finančnej situácie žalobcov, a preto žalobcom nemožno aj z tohto dôvodu priznať súdnu ochranu. Žalovaná navrhuje žalobu zamietnuť v celom rozsahu a priznať jej náhradu trov konania.

6.4 Súd v priebehu konania vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to: č. I. 8 zmluva o poskytnutí úveru, č. I. 14 formulár o zmluvných podmienkach zmluvy, č. I. 15 obchodné podmienky VÚB, č. I. 16 prehľad poistného krytia, č. I. 14 žiadosť o úver, č. I. 16 zmluva o poskytnutí úveru, č. I. 18 formulár o zmluvných podmienkach, č. I. 19 obchodné podmienky VÚB, č. I. 63 rozsudok KS v Trenčíne, sp. zn. 5Co/227/2018. Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil pre rozhodnutie o žalobe podstatný skutkový stav, na ktorý aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov a vec právne posúdil.

6.5 Dňa 02.09.2009 uzatvorili žalobcovia ako dlžníci so žalovanou ako veriteľom, Zmluvu o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ č. U XXXXX-XX, na základe ktorej poskytla žalovaná žalobcom úver v celkovej výške 45.192 eur. Istina úveru bola poskytnutá žalobcom tak, že suma 16.966,51 eur bola prevedená na účet dlžníkov, suma 442 eur bola prevedená na účet iného veriteľa žalobcov za účelom úhrady výdavkov - nákladov Consumer Finance Holding a.s. súvisiacich s poskytnutím úveru vynaložených na tento účel Consumer Finance Holding a.s.. Tretia časť istiny v sume 27.783,49 eur bola určená na úhradu pohľadávok žalovanej voči žalobcom z inej zmluvy č. 19983 (tzv. prefinancovanie úveru). RPMN bola v zmluve uvedená vo výške 7,70 %, úrok vo výške 7,20 % p.a., priemerná RPMN bola uvedená vo výške 6,21 %. Ďalej boli v tejto úverovej zmluve uvedené zmluvné podmienky a súčasťou zmluvy sú aj Obchodné podmienky na č. I. 19 spisu. Žalobcovia doposiaľ splatili zo sumy poskytnutého úveru iba sumu 14.527,61 eur, pričom úver bol poskytnutý pred viac ako 11 rokmi.

7.1 Podľa § 137 Civilného sporového poriadku, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

7.2 Podľa § 52 ods.1 až 4 Občianskeho zákonníka v účinnom znení, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

7.3 Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

7.4 Podľa § 1 ods.2 písm.e/ zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii, v znení platnom a účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, t.j. dňa 02.09.2009, zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru do 200 EUR a nad hodnotu 20 000 EUR; ak je na rovnaký účel uzavretých viac zmlúv o spotrebiteľskom úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver.

7.5 Podľa § 11 ods.4 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom od 01.01.2018, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

7.6 Podľa § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

8.1 Žalobcovia sa po čiastočnom späťvzati žaloby (vo vzťahu k úverovej zmluve 1) domáhajú určenia neplatnosti úverovej zmluvy 2, teda Zmluvy o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ č. U 22872-09 z 02.09.2009. Súd túto ich žalobu zamietol z dvoch dôvodov.

8.2 Prvým je samotná skutočnosť, že žalobcovia sa môžu podľa § 137 písm.d/ Civilného sporového poriadku (CSP) domáhať neplatnosti právneho úkonu (určenia právnej skutočnosti) ak právo na požadované určenie vyplýva z osobitného predpisu. Aj keď v danom prípade ide o spotrebiteľský spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko žalobcovia sú fyzickými osobami a pri uzatváraní úverovej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná naopak konala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, teda ako dodávateľka, nejde v prípade úverovej zmluvy o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a to v zmysle § 1 ods.2 písm.e/ zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý bol platný a účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy, t.j. dňa 02.09.2009. V prípade úverovej zmluvy totiž bol poskytnutý úver v sume vyššej ako 20 000 eur, čo zákonodarca vyňal spod pôsobnosti zákona o spotrebiteľských úveroch a výslovne takýto úver nepovažoval za spotrebiteľský úver. Na daný vzťah teda nedopadá ustanovenie § 11 ods.4 zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Súd teda prisvedčuje správnosti argumentácie žalovanej v tejto časti, čo samo osebe vedie k zamietnutiu žaloby.

8.3 Druhým, sekundárnym a aj nadbytočným dôvodom zamietnutia žaloby, ktorým sa však súd takisto zaoberal, je tá skutočnosť, že aj keby žalobcovia mali právo domáhať sa neplatnosti úverovej zmluvy, súd nezistil žiadny dôvod neplatnosti tejto zmluvy. Vo všeobecnosti pre zmluvu o úvere, ktorej zákonná

(právna) úprava je obsiahnutá v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka platí, že je zmluvou, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť peňažné prostriedky v stanovenej výške a dlžník sa zaväzuje poskytnuté prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Pre zmluvu o úvere Obchodný zákonník nestanovuje žiadnu formu. Podstatnými časťami zmluvy sú určenie subjektov (veriteľa a dlžníka), určenie poskytovaných peňažných prostriedkov čo do čiastky a meny a záväzok dlžníka, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti a zaplatí úroky. Dlžník môže, pokiaľ si strany nedohodnú lehotu inú, požadovať dojednanú čiastku do doby, pokiaľ je poskytnutie úveru niektorou zo strán vypovedané. Veriteľ je povinný požadované prostriedky poskytnúť v lehote, ktorú si strany dohodli, alebo ktorú vo svojom požiadavku stanovil dlžník, inak bez zbytočného odkladu po doručení žiadosti. Povinnosťou veriteľa je prijať vrátené prostriedky a to i pred dohodnutou lehotou. Dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v lehote dohodnutej v zmluve, inak podľa všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka, alebo ak je to pre spotrebiteľa priaznivejšie podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

8.4 K dôvodom neplatnosti úverovej zmluvy v zásade žalobcovia nič právne relevantné neuviedli. Ich argumentácia je všeobecná, bez ohľadu na daný zmluvný vzťah. Ani súd po vykonaní dokazovania nevzhliadol žiadny dôvod neplatnosti úverovej zmluvy. Predložená úverová zmluva spĺňa podľa obsahu jej písomného vyhotovenia všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre jej platnosť, a ktoré sú popísané vyššie (označenie zmluvných strán, určenie konkrétnej výšky úveru, záväzok dlžníka zaplatiť úroky a vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky). Takisto nie je bez povšimnutia súdu, že úverovou zmluvou sa zmluvné strany riadili po dlhší čas, až do doby, kedy prestali žalobcovia ako dlžníci úver riadne splácať.

8.5 Argument žalobcov, že žalovaná použila nekalé praktiky, pretože rozdelila poskytnutý úver na rôzne časti a neposkytla ho žalobcom v celosti, je absolútne nedôvodný. Takýto postup nemožno považovať za nekalú prax, pričom samotní žalobcovia s takýmto postupom vyjadrili súhlas a niekoľko rokov takýto stav pretrvával a platil. Takisto námietka žalobcov, že žalovaná sa odvoláva na „Cenník“ mimo zmluvy, je nedôvodná. Ide o štandardný bankový postup, arobovaný právnym poriadkom Slovenskej republiky. Súd v takomto konaní žalovanej nevzhliadol žiadnu protiprávnosť. Rovnako tak to platí aj o námietke žalobcov, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Obchodné podmienky, ktoré sú spracované v rozpore s § 53c Občianskeho zákonníka, iným písmom ako zmluva.

8.6 Záverom súd uvádza, že odplata za poskytnutie úveru, teda úrok, nemôže byť v danom prípade neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to v zmysle § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka, navyše RPMN vo výške 7,70 % nie je v rozpore s dobrými mravmi, resp. nezakladá dôvod neplatnosti dohody o odplate, resp. úroku. Súd nepovažuje za dôvodné tvrdenie žalobcov, že úver poskytnutý žalovanou žalobcom na základe úverovej zmluvy je zjavne nevýhodný, resp. že úrok je úžernický. Ak by tomu tak bolo, zrejme by žalobcovia neprodukovali tvrdenie, že: „žalobcovia vyšli voči žalovanej v ústrety v tom, že navrhovali možnosti splátkového kalendára a to pred rozhodnutím vo veci samej (konanie pod sp. zn. 21C/334/2015), reakcia žalovanej bola exekučná činnosť.“ (č.l. 44 spisu).

8.7 Argumentácia žalobcov ohľadne neplatnosti rozhodcovskej doložky v úverovej zmluve je mimo žalobný návrh a nesúvisí s podstatou tohto sporu. Preto sa ňou súd ani bližšie nezaobrá.

8.8 Čo sa týka námietky žalovanej, že vo veci existuje prekážka veci už raz rozhodnutej, tzv. res iudicata, tak súd k tejto námietke uvádza, že nie je dôvodná. Aj keď sa na tunajšom súde právoplatne rozhodlo v konaní vedenom pod sp.zn. 21C/334/2015 o žalobe o neplatnosť rovnakej úverovej zmluvy, a to tak, že žaloba bola zamietnutá, nešlo o rovnaký spor, resp. súdenu vec. V uvedenom súdnom konaní totiž nebol daný rovnaký okruh účastníkov (tento nebol úplný), čo aj v konečnom dôsledku privodilo zamietnutie žaloby z procesných dôvodov, bez preskúmania merita veci. Teda súd vôbec nerozhodoval o podstate, resp. obsahu právneho vzťahu rovnakých sporových strán.

8.9 K žiadosti žalobkyne v 1. rade, aby do konania vstúpilo Občianske združenie OSPO Martin, ktorú predniesla súdu po prednese záverečných rečí na pojednávaní, súd záverom uvádza že ide o návrh na pribratie osobitného subjektu v zmysle § 95 ods.1 Civilného sporového poriadku. Inštitút pribratia osobitného subjektu je fakultatívnym inštitútom, čo znamená, že súd nie je povinný tomuto návrhu vyhovieť. Súd v priebehu tohto konania nezistil, že by na ochranu práv žalobcov bol potrebný takýto postup. Je tomu tak najmä z dôvodu, že žaloba žalobcov je z nimi uvádzaných dôvodov zjavne nedôvodná (s ohľadom na odôvodnenia tohto rozsudku). Išlo by tak o nehospodárne vedenie konania

a predĺžovanie spornosti právneho vzťahu sporových strán. Rovnako tak žalobkyňa v 1. rade nemôže požadovať, aby súd do konania pribral osobitný subjekt, ktorý ona určí.

9. Výrokom I. tohto rozsudku súd podľa § 145 ods.2 Civilného sporového poriadku rozhodol o zastavení konania v časti určenia neplatnosti Zmluvy o poskytnutí úveru "HypoPôžička" číslo U 19983-08, pretože žalobcovia vzali žalobu v tejto časti späť. V zmysle uvedeného ustanovenia Civilného sporového poriadku rozhoduje súd o čiastočnom späťvzatí žaloby v rozhodnutí vo veci samej.

10.1 Podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

10.2 Podľa § 262 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10.3 O trovách konania súd rozhodoval podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku, pretože žalovaná bola v konaní plne úspešná. O výške trov žalobcu rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia a to na Okresnom súde Trenčín. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. O odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vyššie uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.